

mit Vedkommende vilde ønske, at Regjeringen til næste Aar vilde forelægge en Udkast til en samlet Revision af disse Love. Det kan ikke negtes — og jeg antager ogsaa, at Regjeringen er af samme Anskuelse — at det er meget ønskeligt at faae en Revision paa dette Omraade, og det bliver i Længden en meget forferkt Situation, naar vi ikke ogsaa faae forelagt Regjeringens Mening om dette Forhold. Vi se jo, at der paa alle mulige Kanter fra enkelte Medlemmer indstrømmer Forslag om denne og hin Skattereform, af hvilke enhver for sig staar aldeles isoleret, og som desuden enhver for sig forekommer mig idetmindste at være af en saadan Bestaafenhed, at der fornøstigtvis ikke kan være Tale om at tilveiebringe dem i den Form, hvori Forslagene foreligge. Jeg ønsker derfor, at der daaare ikke kommer til at foreligge os Forslag angaaende et enkelt Spørgsmaal Toldlovgivningen vedrørende, men et Forslag til en samlet Revision af Toldloven af 4de Juli 1863. Det er muligt, det indrømmer jeg, at et saadant Forsøg vil glippe ligesom det Forsøg, der blev gjort fra Regjeringens Side for en Del Aar siden, men det kan da gjennem Gendringer og deres Behandling og gjennem Thingets og Regjeringens Stilling til dem blive klart, hvor Skylden ligger til, at man ikke kan faae en efter Tidens Udvikling fornøstigt Ordning fremfor den, som findes i den gamle Lovgivning, gjennemført paa dette meget betydelige Omraade. Dermed skal jeg af Hensyn til Tiden slutte.

Suel. Jeg kan i det sidste Punkt ganske slutte mig til den ærede Taler, idet jeg skal tilføie, at det muligvis er et ikke ringe Helb, at vi ikke have faaet nogen Toldrevision siden 1863, idet derved er bevirket, at Toldlovgivningen ikke er bleven paavirket af de Principer, som til en vis bestemt Tid ere de fremherskende, være sig Frihedsprinciper eller Bestyttelsesprinciper. Jeg tror, at den Anskuelse heldigvis mere og mere vinder Indgang, at i Toldsager, som i saa mange andre fiskale Spørgsmaal gjælder det ikke som i andre Lovgivningsmaterier om at faae faste og varige Principer, hvorefter man gaar. Jeg tror tværtimod, at fortrinnsvis i Toldsager bør Opportunitetshensyn gjøre sig særlig stærkt gjældende: Hensynet til, hvad Statens Lærv under Hensliff til, hvad andre Landes Lovgivning foreskriver, kræver i det Enkelte. Det var dette Par Bemærkninger, jeg vilde knytte til, hvad den ærede sidste Taler udtalte i saa Henseende. — Hvad de sidste Punkter angaar, som det ærede Medlem berørte, og som nærmest have bragt mig til skjøndt ugerne at forlænge Diskussionen, da skal jeg sige et Par Ord om Budgettets, Finantslovens Form, hvorom jeg tillod mig forleden at udtale mig noget udførlig. Jeg gjør ikke Paastand paa, at

min Mening om, hvilken Form Finantsloven skal have, et Spørgsmaal, hvorpaa saa mange snilde Hoveder have arbeidet i sin Tid, skulde være den rigtige; men jeg har blot troet, at det var min Pligt at gjøre opmærksom paa, at den Form, som nu bruges, er urigtig. Den høitærede Finantsminister udtalte forleden, at den Form, hvori Budgettet nu foreligger, er fremkommen efter Fordring fra Nationaløkonomer. Det var mig ubekendt. Men ligesaa lidt som jeg overhoved har Autoritetstro, ligesaa lidt har jeg ubetinget Tillid til, at det, som Nationaløkonomerne sige, er rigtigt. Det sker ofte, at de vise sig meget upraktiske. Hvad særlig den Position paa Finantsloven angaar, som kaldes Udgift til Formueerhvervelse, respektiv Indtægt ved Forbrug af Aktiver, skal jeg fastholde, at det er en Uting at opføre to saadanne Konti i et Budget, i et Regnskab. De have ikke hjemme der, alle de Yttringer, der ere fremkomne om, hvor umuligt det er at taxere Formueerhvervelse, vise, at disse to Konti ikke have hjemme i selve Loven. De have imidlertid, det skal jeg indrømme, og det er udtrykkelig fremhævet af mig forrige Gang, stor Betydning og Interesse. Det er heldigt, at man har en saadan Opgjørelse over, hvad Statens Formueerhvervelse kan antages at udgjøre aarlig, men det maa ikke staa i selve Loven; det skal staa i Motiverne eller Anmærkningerne, der har det sin Plads. Saa kommer det til at staa rigtig; hvor det nu staar, er det rent forferkt. Vil man nu f. Ex. taxere den til 800,000 Kr. projekterede Dampfærge ved Oddefund, da er den ikke 4 St. værd, naar den først ligger der; den kan ikke flyttes til og bruges andetsteds, den har i det Højeste Værdi som gammelt Sern. De 800,000 Kr. ere altsaa fuldstændig illusoriske som Formueerhvervelse. Og de 300,000 Kr. til Frederikshavns Havn, som jo skulde anvendes til ganske foreløbige Ting ved Havnen, kunne ikke anslaaes til 300,000 Kr.s Værdi, maaste ikke engang til $\frac{1}{6}$ deraf, thi om man end kan regne ud med en Skjæppe Værdi, at de indirekte Fordele, man vilde have af et saadant Havnearlæg, ere saa store, at Indtægten af det projekterede Beløb vil komme i Fremtiden, saa er det ingen Maner at opføre Udgiften 300,000 Kr. til Havnen ikke som Udgift, men som Formueerhvervelse. Det siger den funde Sands, at der deri er noget absolut forferkt. En Forandring bør der ske, og jeg tror, det er rigtigt at tage denne Paragraf ud af Loven og sætte Opgjørelsen heraf hen imellem Anmærkningerne og saa taxere om. Hvad det statistiske Bureau angaar, har det ærede Medlem, som sidst talte, og som er saa sagkyndig i de Sager, fuldkommen Ret, naar han opfattede mig saaledes, at jeg mener, at det er urigtigt, at Danmark relativt til de andre Lande staar som det, der frem-